

УДК 351.87(438)

О.С. ПРОНЕВИЧ, докт. юрид. наук, проф.,
Науково-дослідний інститут Національної академії прокуратури України

ДОВІРА НАСЕЛЕННЯ ЯК КРИТЕРІЙ ОЦІНЮВАННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

Ключові слова: довіра населення, інституційна довіра, індекс довіри, подолання синдрому недовіри, соціальна толерантність, оцінювання ефективності діяльності, органи публічної влади, правоохоронні органи, правозастосовна діяльність

Ліберальна правова парадигма ґрунтується на постулаті щодо визнання довіри населення до інститутів публічної влади однією з необхідних умов налагодження взаємообміну ресурсами між підсистемами суспільства, тобто обміну обов'язків ефективної реалізації колективних цілей на довіру соціуму. Важливість соціальної довіри об'єктивно зумовлена специфічною правовою природою громадян як основного джерела влади. Забезпечення високого рівня соціальної довіри традиційно розглядається у контексті осмислення «договірних» засад суспільних відносин, визначення перспектив побудови правової держави і становлення громадянського суспільства та визнання громадян повноважним і компетентним суб'єктом оцінювання ефективності діяльності системи органів публічної влади у цілому та окремих її елементів. Довіра є необхідною складовою механізму легітимізації владного авторитету, важливим чинником соціальної толерантності. Відсутність довіри неминуче спричиняє відчуження влади від громадян, деградацію інститутів публічної влади, накопичення в суспільстві протестного потенціалу.

Проблема довіри населення дискутується у контексті побудови науково обґрунтованої і

соціально акцептованої системи оцінювання ефективності діяльності правоохоронних органів. В умовах модернізації державного сектору безпеки існує необхідність запровадження апробованих в провідних країнах механізмів виміру відповідності реальної діяльності правоохоронних органів суспільним очікуванням (побажанням).

Впродовж останнього часу в науці сформувалася традиція дослідження соціально-правового феномену довіри населення до органів влади. Комплексний аналіз творчого доробку попередників дає підстави виокремити два стратегічні напрями наукових пошуків у зазначеній площині, а саме: філософсько-соціологічний (Д.П. Гавра [1], О.В. Волянська [2], Ю.М. Копилова [3], С.П. Симоненко [4], В.В. Сукачов [5], О.М. Петроє [6], С.С. Погорелий [7], Н.І. Покіда [8], А.Й. Серант [9], Н.В. Фрейк [10] та ін.) та адміністративно-правовий (М.Л. Братковський [11], О.В. Джафарова [12], О.І. Гавінська [13], Т.Д. Гаврилюк [14], В.А. Яценко [15]). Якщо представники соціологічної науки зосереджені на удосконаленні методології та інструментарію виявлення (виміру) рівня довіри населення як індикатора (індексу) відповідності діяльності органів влади суспільним очікуванням, то фахівці у галузі адміністративного права досліджують проблеми оптимізації інституційно-правового забезпечення реалізації конституційних функцій суб'єктами владних повноважень з урахуванням практики правозастосування та громадської думки щодо ефективності їх діяльності. Примітно, що науковці особливу увагу приділяють вивченню громадської думки щодо діяльності міліції (поліції) і виявленню рівня довіри населення до цієї інституції (Г.В. Андреева [16], А.А. Бова [17], І.Д. Казанчук [18], К.С. Колесник [19], Н.В. Кривельська [20], О.В. Климовська [21], В.І. Московець [22], Ю.О. Свеженцева [23] та ін.). Зосередженість на проблемі налагодження партнерської взаємодії між міліцією (поліцією) та населенням об'єктивно зумовлена прагненням забезпечити реалізацію концепції суспільно орієнтованої проактивної поліцей-

ської діяльності, спрямованої на усунення існуючого на локальному (місцевому) рівні спектру загроз (небезпек) і соціальних патологій, що детермінують тривожні очікування мешканців територіальних громад.

Метою статті є осмислення сутності соціально-психологічного феномену довіри населення до органів публічної влади та концептуальне обґрунтування його місця у системі оцінювання ефективності діяльності правоохоронних органів.

Морально-гуманістична, ціннісно-етична категорія «довіра» широко вживається у повсякденній комунікації і науковому обігу для характеристики міжособистісних відносин або соціальних (соціально-правових) інституцій. Довіра тлумачиться у контексті очікування, установки, почуття, процесу соціального обміну, переконаності у чийсь добропорядності, щирості, правильності чогось. Найпоширенішим є визначення довіри як очікування. Наприклад, Ф. Фукуяма розглядає довіру як очікування індивідуума від інших членів суспільства передбачуваної, добросовісної та орієнтованої на потреби оточуючих поведінки, ґрунтованої на загальноприйнятих нормах [24]. Визначаючи довіру як загальне сприйняття або очікування від оточуючих людей та суспільних систем соціального порядку, дослідники виокремлюють три рівні довіри, а саме: особистісний (довіра людини до себе самої, внутрішня легітимація індивідуальної думки і поведінки); міжособистісний (ґрунтується на особистому досвіді комунікації індивідуума з іншими людьми); інституційний (визначає сприйняття людиною держави, її соціальних, політичних та економічних інститутів). Зазначимо, що в англійській традиції існує диференційоване сприйняття довіри як «знайомості життєвого світу на основі інтеракції (взаємовпливу) суб'єктів» (Familiarity), «виду довіри, якому відсутня альтернатива» (Confidence), «довіри на рівні преференцій з високою ймовірністю ризику та розчарування» (Trust). Така позиція зумовлює можливість типологізації довіри на генералізовану та партикуляризовану. Якщо генералізована

довіра ґрунтується на отождоженні індивідуума з певною абстрактною «моральною громадою» та інтуїтивному очікуванні прогнозованої і прийнятної поведінки партнера, то партикуляризована довіра побудована на певному досвіді комунікації та самоідентифікації, а також знаннях про партнера.

Довіра суспільства є необхідним чинником життєдіяльності держави. Держава (органи публічної влади) повинна перманентно забезпечувати ефективний захист прав і свобод людини та громадянина, соціальну справедливість, публічний порядок і безпеку. Державі як об'єкту довіри притаманні властивості безпеки (надійності) та корисності (значущості, цінності) для людини [25]. Вирішальне значення у формуванні довіри громадян до держави відіграє інститут демократії та соціального захисту. Проблема довіри зберігає актуальність як в часи бурхливих соціальних потрясінь і глибокої суспільної трансформації, так й у відносно стабільних суспільствах. Довіра належить до чинників, що визначають характер соціальних відносин, забезпечують суспільний консенсус, інтеграцію і стабільність. Вона є основою соціального порядку, конструктивною формою реакції на ризик, компонентом соціального капіталу. Соціальна поведінка особи безпосереднім чином залежить від рівня сприйняття нею об'єктивної дійсності та довіри до соціальних і державних інституцій. Довіра як напівусвідомлене почуття людини корелюється з почуттям суб'єктивного добробуту та є своєрідним індикатором латентних проблем, ідентифікація яких традиційними методами суттєво ускладнена. Польський соціолог П. Штомпка наполягає на доцільності розгляду довіри як характеристики особистості, культурної риси окремого соціуму та специфіки суспільних відносин. Наголошуючи на ролі довіри в організації суспільного життя, американський дослідник А. Селігмен констатує, що влада, панування і насилля на певний час можуть вирішити проблему соціального порядку, однак «не здатні самостійно забезпечити основу для підтримання порядку у довгостроковій перспективі»

[26, с.7]. Розширення «поля недовіри» до інститутів державної влади у горизонтальних і вертикальних суспільних відносинах неминуче спричиняє серйозні проблеми (від напруженості та відчуження до відкритих конфліктів) [27, с.71]. Подолання «синдрому недовіри» безпосереднім чином пов'язано з формуванням інституційної довіри, тобто усвідомленого визнання і прийняття офіційно встановлених загальнообов'язкових правил, норм і приписів, а також державних інституцій як суб'єктів правоохоронної діяльності [28, с.58]. Американські дослідники У. Мішлер та Р. Роуз виокремлюють єдиний триланковий блок інституційної довіри, що охоплює такі складові: довіру до державних і політичних інститутів; довіру до інститутів громадянського суспільства (засобів масової інформації, церкви тощо); довіру до інших людей (міжособистісну довіру) [29, с.51].

Оцінки результативності діяльності органу публічної влади можуть бути «твердими» (статистичні дані) та «м'якими» (обстеження громадської думки, експертні опитування, публікації у засобах масової інформації тощо). Оцінювання рівня довіри населення до органів публічної влади здійснюється із застосуванням системи індексів довіри (інтегрального та багатопараметричного). Інтегральний індекс довіри розраховується як середнє арифметичне індексу узагальненої довіри та індексу рівня особистої довіри. Багатопараметричний індекс складається з двох взаємодоповнюючих субіндексів, а саме: структурних умов і виправданих очікувань. Фахівці наголошують, що на об'єктивне визначення індексу довіри до державних інститутів впливає затребуваність послуг/виконання функцій органу населенням (зумовлено безпосереднім впливом окремого суб'єкта владних повноважень на життєдіяльність певної територіальної громади або окремого мешканця) [30]. Респондент зазвичай зорієнтований на зрозумілість і «відчутність» діяльності оцінюваного органу публічної влади. Аналітики наголошують, що населення часто не демонструє високого рівня довіри до орга-

нів публічної влади, уповноважених на забезпечення державних інтересів або покращання життя суспільства у цілому. Існування цього феномену зумовлено високим рівнем правового нігілізму в суспільстві, недостатньою інформованістю громадян щодо соціальної місії окремого органу влади та конкретних результатів його діяльності.

Правоохоронні органи є спеціалізованими органами публічної влади, наділеними державно-владними повноваженнями у сфері виявлення і нейтралізації протиправних діянь та соціальних патологій. Правоохоронна діяльність у першу чергу пов'язана з реалізацією монопольного права держави на легітимний примус (заходів правообмежувального характеру) на підставах, у межах та у спосіб, визначених законодавчо. Правоохоронні органи як будь-які інші соціальні організації не можуть функціонувати у вакуумі. Відтак вони постійно перебувають у взаємодії із зовнішнім середовищем. Комунікація з населенням є одним з безумовних пріоритетів діяльності будь-якого суб'єкта правоохоронної діяльності, що зумовлено реалізацією соціально акцептованих повноважень у сфері протидії злочинності, а також націленістю на надання громадянам якісних правоохоронних послуг у контексті реалізації суспільного «замовлення на безпеку». Однією з основних форм зворотного зв'язку між правоохоронним співтовариством та соціумом є громадська думка як стан масової свідомості, що відображає ставлення до соціальних подій та діяльності органів публічної влади, окремих спільнот або індивідуумів. В умовах значної стереотипізації масової свідомості та тенденційності викладу інформації окремими засобами масової інформації правоохоронні органи традиційно стикаються з необхідністю реалізації зваженої інформаційної політики, ґрунтованої на засадах гласності, транспарентності та визнання примату довіри населення у каталозі критеріїв при визначенні ефективності їх діяльності. Зважаючи на виняткову соціальну значущість соціальної місії державних суб'єктів правоохоронної діяльності та апіорну суспільну

резонансність реалізованих ними заходів, особливого значення набуває опрацювання науково обґрунтованих і соціально акцептованих критеріїв оцінювання ефективності їх діяльності. Досвід провідних країн світу свідчить, що індекс довіри населення до правоохоронних органів сприяє з'ясуванню їх відповідності законодавчо визначеним правовим стандартам, а також суспільним очікуванням. Як наслідок, сучасна ліберальна парадигма оцінювання ефективності діяльності правоохоронних органів ґрунтується на такому засадничому постулаті: «критеріями результативності повинні бути не кількісні показники, а якість роботи, індикатором якої є зростання довіри громадян». Оцінювання діяльності правоохоронних органів полягає у діагностиці ступеню досягнення цільових (фактичне досягнення задекларованих цілей) і функціональних (виконання поточних завдань у штатному режимі) результатів правоохоронної діяльності. Ефективність діяльності правоохоронних органів має три аспекти, а саме: технологічний, економічний і соціальний. Технологічна ефективність характеризує раціональність, обґрунтованість і послідовність виконуваних дій. Економічна ефективність визначається як співвідношення між використаними для виконання певного завдання ресурсами і досягнутими реальними результатами. Соціальна ефективність відображає ступінь задоволеності населення якістю правоохоронних послуг та сприяє націлюванню правоохоронних органів на досягнення соціально значущих результатів.

Довіра населення до правоохоронних органів має емоційно-вольовий вимір. У широкому сенсі вона може бути дефініційована як сприятлива (позитивна) оціночна реакція громадян на дії державних суб'єктів правоохоронної діяльності, що виявляється в глибокому усвідомленні виняткової соціальної акцептованості їх місії, доброзичливому ставленні, партнерській взаємодії та законослухняній поведінці. Довіра населення формується під впливом низки чинників, а саме: особистого досвіду комунікації особи з працівниками

правоохоронних органів, поведінка та професійна компетентність яких екстраполюється на загальне сприйняття правоохоронного органу, визначення його відповідності задекларованій місії та очікуванням суспільства; досвіду спілкування з представниками правоохоронних органів родичів, знайомих або колег, відгуки-враження яких можуть підтвердити або скоригувати особистісне сприйняття правоохоронного органу; інформації про діяльність правоохоронних органів та окремих працівників, оприлюдненої в друкованих або електронних засобах масової комунікації [31, с.69–70]. Довіра до правоохоронних органів охоплює раціональні та ірраціональні переконання людини. Вона має дуалістичний характер, оскільки водночас є наслідком оцінювання ефективності їх роботи (як складова репутаційного профілю суб'єкта) та фундаментом побудови партнерської взаємодії (як основа для авансування поведінки партнера відповідно до очікувань).

Зміцнення довіри населення до правоохоронних органів неодмінно супроводжується зниженням у соціумі інтенсивності відчуття страху перед злочинністю і зростанням рівням задоволеності якістю комунікації «правоохоронних орган (посадова особа правоохоронного органу) – громадянин». Зазначені показники мають дещо абстрактний, розпливчастий, суб'єктивний характер, що зумовлює необхідність вироблення комплексу логічно об'єктивованих критеріїв оцінювання ефективності діяльності правоохоронних органів. Погоджуємося з думкою аналітиків, які наголошують на необхідності диференціації критеріїв на загальні (що характеризують діяльність сукупності суб'єктів, об'єднаних родовою назвою «правоохоронні органи») та спеціальні (артикульовані з урахуванням специфіки правосуб'єктності конкретного правоохоронного органу). Загальний індекс довіри до правоохоронних органів має визначатися з обов'язковим урахуванням рівня латентної злочинності (охоплює не заявлені злочини, не обліковані злочини, невстановлені злочини), кількості скарг на дії працівників, розміщених

у засобах масової інформації критичних публікацій про діяльність правоохоронних органів, кількості вчинених працівниками кримінальних правопорушень, кількості вчинених працівниками адміністративних правопорушень, кількості дисциплінарних стягнень, накладених за скаргами громадян уповноваженими суб'єктами з дотриманням законодавчо закріпленої процедури дисциплінарного провадження, звернень щодо захисту прав та законних інтересів, опитувань неурядових організацій та громадян, опитувань громадян, які потрапили у сферу кримінального процесу. Натомість визначення і формалізація критеріїв оцінювання ефективності реалізації соціальної місії окремими правоохоронними органами має здійснюватися з обов'язковим урахуванням специфіки правового регулювання їх оперативно-службової діяльності, результатів правозастосовної діяльності.

Резюмуючи, зазначимо, що оцінювання ефективності діяльності правоохоронних органів залежить від пануючої доктрини криміногенних детермінант і пов'язаної з нею концепції протидії злочинності. Об'єктивна неможливість повного викорінення соціально-правового феномену злочинності та існування перманентної кримінальної загрози для охоронюваного державою загального блага зумовлює необхідність перегляду каталогу критеріїв оцінювання ефективності діяльності правоохоронних органів. Об'єктивне визначення рівня довіри населення можливо за умови широкого соціального діалогу, ствердження доктрини людиноцентристської, проактивної та клієнтоорієнтованої діяльності органів публічної влади, забезпечення гласності та транспарентності діяльності правоохоронних органів, зниження рівня правового нігілізму в суспільстві, налагодження позитивної взаємодії правоохоронних органів із засобами масової інформації та громадськістю.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гавра Д. П. Общественное мнение в системе социального управления : автореф. дис.

на соискание ученой степени докт. соц. наук / Д. П. Гавра. – СПб. : РИЦ НИВИ, 1995. – 39 с.

2. Волянська О. В. Тенденції трансформації довіри до соціальних інститутів / О. В. Волянська [Електронний ресурс]. – Режим доступу: cyberleninka.ru/.../tendentsii-transformatsii-dov.

3. Копылова Ю. Н. Доверие населения как фактор повышения социального статуса органов государственной власти / Ю. Н. Копылова [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.dissercat.com/content/doverie-naseleniya-kak-faktor-povysheniya-sotsialnogo-statua-sa-organov-gosudarstvennoi-vlasti>.

4. Симоненко С. П. Общественное мнение как регулятор отношений между обществом и государством : автореф. дис. на соискание ученой степени канд. филос. наук : спец. 09.0001 / С. П. Симоненко ; Харьк. гос. ун-т им. А. М. Горького. – М., 1989. – 16 с.

5. Сукачов В. В. Політична довіра як складова соціального капіталу громадянського суспільства: дис. ... кандидата політ. наук : 23.00.01 / В. В. Сукачов. – Дніпропетровськ, 2005. – 181 с.

6. Петроє О. М. Соціальний діалог як інструмент підвищення довіри громадян до органів державної влади / О. М. Петроє [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://visnyk.academy.gov.ua/wp-content/uploads/2013/11/2009-3-30.pdf>.

7. Погорелий С. С. Довіра до державної влади як категорія політичного управління / С. С. Погорелий [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/db/2010-1/doc/4/13.pdf>.

8. Покида Н. И. Слухи и их влияние на формирование и функционирование общественного мнения : автореф. дис. на соискание ученой степени канд. филос. наук / Н. И. Покида. – М. : Акад. общ. наук при ЦК КПСС, 1990. – 21 с.

9. Серант А. Й. Зв'язки з громадськістю у системі місцевих органів влади (державно-управлінський аспект) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. наук з держ. упр. : спец. 25.00.01 / А. Й. Серант ; Львів. регіон.

ін-т держ. упр. Нац. акад. держ. упр. при Президентові України. – Львів, 2006. – 20 с.

10. Фрейк Н. В. Концепція довіри в дослідженнях П. Штомпки / Н. В. Фрейк // СОЦИС. – 2006. – № 11. – С. 10–18.

11. Братковський М. Л. Формування механізмів реалізації публічної влади на підставі довіри : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня докт. наук з держ. упр. : спец. 25.00.02 / М. Л. Братковський ; Донецьк. держ. ун-т упр. – Донецьк, 2011. – 34 с.

12. Джафарова О. В. Правові основи партнерства міліції і населення: дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.07 / О. В. Джафарова ; Нац. ун-т внутр. справ. – Х., 2003. – 205 с.

13. Гавінська О. І. Нормативно-правове забезпечення взаємодії органів публічної влади та засобів масової інформації / О. І. Гавінська [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://lib.chdu.edu.ua/pdf/naukpraci/govermngmt/2012/202-190-14.pdf>.

14. Гаврилюк Т. Д. Адміністративно-правові засади співпраці міліції (поліції) з населенням: європейський досвід : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / Т. Д. Гаврилюк ; Нац. акад. внутр. справ. – К., 2011. – 20 с.

15. Яценко В. А. Громадська думка в системі механізмів державного управління : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. наук з держ. упр. : спец. 25.00.02 / В. А. Яценко. – К. : Акад. муніцип. упр., 2010. – 20 с.

16. Андреева Г. В. На чому ґрунтується довіра населення до міліції / Г. В. Андреева // Вісник Харківськ. нац. ун-ту внутр. справ. – 2008. – № 41. – С. 332–337.

17. Бова А. А. Оцінка роботи поліції (міліції) та громадська думка / А. А. Бова [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukr-socium.org.ua/Arhiv/Stati/4.2005/13-21.pdf>.

18. Казанчук І. Д. Паблік рілейшнз в діяльності органів внутрішніх справ : монографія / І. Д. Казанчук ; під ред. О. М. Бандурки. – Х. : Основа, 2003. – 198 с.

19. Колесник К. С. Связи с общественностью в системе управления органов внутренних дел: дис. ... кандидата соц. наук : 22.00.08 /

К. С. Колесник ; Акад. упр. МВД России. – М., 2005. – 167 с.

20. Кривельская Н. В. Общественное мнение и его учет в управлении органов внутренних дел : автореф. дис. на соискание ученой степени канд. юрид. наук : спец. 05.13.10 / Н. В. Кривельская. – М., 1990. – 178 с.

21. Климовская Е. В. Общественное мнение в системе управления органами внутренних дел: дис. ... кандидата соц. наук : 22.00.08 / Е. В. Климовская ; Акад. упр. МВД России. – М., 2001. – 165 с.

22. Московец В. І. Взаємодія населення з міліцією : стан та шляхи удосконалення : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. соц. наук : спец. 22.00.03 / В. І. Московец ; Нац. ун-т внутр. справ. – Х., 2001. – 18 с.

23. Свеженцева Ю. О. Дільничний інспектор міліції як суб'єкт формування соціальних уявлень про міліцію: потенціал і реалії / Ю. О. Свеженцева, О. М. Горбачова [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukr-socium.org.ua/Arhiv/Stati/2.2008/Pages%20from%2063-72.pdf>.

24. Фукуяма Ф. Доверие: социальные добродетели и путь к процветанию / Ф. Фукуяма. – М. : Ермак, 2004. – 733 с.

25. Лопушинський І. П. Довіра до влади як державотворчий чинник в Україні / І. П. Лопушинський [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://el-zbirn-du.at.ua/2013_2/20.pdf.

26. Селигмен А. Проблема довіри / Селигмен А. ; перевод с англ. – М. : Идея-Пресс, 2002. – 200 с.

27. Заболотная Г. М. Феномен доверия и его социальные функции / Г. М. Заболотная // Вестник РУДН. Серия «Социология». – 2003. – № 1. – С. 67–73.

28. Вахтина М. А. Доверие к государству как фактор повышения его эффективности / М. А. Вахтина // Журнал институциональных исследований. – 2011. – Т. 3. – № 3. – С. 57–65.

29. Андрущенко М. О. Проблема генерування політичної довіри в постсоціалістичних країнах / М. О. Андрущенко // Вісник Київськ. нац. ун-ту імені Тараса Шевченка. Філософія. Політологія. – 2007. – № 87–88. – С. 51–53.

30. Мерсиянова И. В. Доверие граждан к деятельности государственных служащих / И. В. Мерсиянова, В. Н. Якимец, Е. И. Пахомова // Вопросы государственного и муниципального управления. – 2012. – № 4. – С. 98–119.

31. Гаврилюк Т. Довіра до міліції як передумова та результат її ефективної діяльності / Т. Гаврилюк // Вісник Акад. упр. МВС. – 2010. – № 2. – С. 66–73.

Проневич О. С. Довіра населення як критерій оцінювання ефективності діяльності правоохоронних органів / О. С. Проневич // Форум права. – 2015. – № 4. – С. 225–231 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2015_4_41.pdf

Виконано осмислення сутності соціально-психологічного феномену довіри населення до органів публічної влади, концептуальному обґрунтуванню його місця в системі оцінювання ефективності діяльності правоохоронних органів, з'ясуванню перспектив легітимізації довіри населення як основоположного критерію оцінювання ефективності діяльності окремих суб'єктів правоохоронної діяльності.

Проневич А.С. Доверие населения как критерий оценивания эффективности деятельности правоохранительных органов

Выполнено осмысление сущности социально-психологического феномена доверия населения к органам публичной власти, концептуальному обоснованию его места в системе оценивания эффективности деятельности правоохранительных органов, выяснению перспектив легитимизации доверия населения как основополагающего критерия оценивания эффективности деятельности отдельных субъектов правоохранительной деятельности.

Pronevych A.S. Trust the Population as a Criterion for Evaluating the Effectiveness of Law Enforcement

The article is devoted to understanding the essence of social-psychological phenomenon of confidence in the public authorities conceptual grounding his place in the evaluation of the effectiveness of law enforcement, clarifying the prospects legitimization of public trust as a fundamental criterion for evaluating the effectiveness of individual entities of law enforcement.